

Libris

Respect pentru oameni și cărți

LAUREN KATE

PASIUNE

Traducere din limba engleză
Cora Manole

LITERA®

CUPRINS

Prolog	
Armăsarul întunecat.....	7
Capitolul 1	
În bătaia puștii.....	15
Capitolul 2	
Trimis din Rai.....	35
Capitolul 3	
Nebunii se grăbesc	42
Capitolul 4	
Timpu redeschide toate rănila	61
Capitolul 5	
Departa de cala cea dreaptă	68
Capitolul 6	
Femeia în alb.....	88
Capitolul 7	
Solștiuul.....	96
Capitolul 8	
Vedera de deasupra aripilor	122
Capitolul 9	
Și îi dăm bătaia	130
Capitolul 10	
Adâncimile.....	155
Capitolul 11	
Coup de foudre.....	162

Respect	183
Capitolul 12	
Prizonierul leni și cărti.....	183
Capitolul 13	
Dragoste damnată.....	190
Capitolul 14	
Panta abruptă.....	209
Capitolul 15	
Sacrificiul.....	217
Capitolul 16	
Cavalerul de onoare	240
Capitolul 17	
Scrijelit în os	256
Capitolul 18	
Direcții greșite	280
Capitolul 19	
Spirala mortală	286
Capitolul 20	
Sfârșitul călătoriei.....	312
Epilog	
Atât și nimic mai mult.....	324

PROLOG

ARMĂȘARUL ÎNTUNECAT

LOUISVILLE, KENTUCKY, 27 NOIEMBRIE 2009

Se auzi o împușcătură. O poartă largă se deschise cu zgomot. Ecoul copitelor de cai răsună în jurul hipodromului ca un tunet puternic.

–Au pornit!

Sophia Bliss își aranjă borul larg al pălăriei sale derby cu pene. Avea o nuanță discretă de mov și un diametru de șaptezeci de centimetri, iar vălul de șifon îi acoperea chipul. Era destul de mare încât să-i dea aerul cuiva pasionat de cursele de cai, dar nu atât de stridentă încât să atragă priviri necuviincioase.

Trei pălării fuseseră comandate de la același pălărier din Hilton Head, special pentru cursa din ziua aceea. Prima – o bonetă de culoarea untului – încadra chipul ca de zăpadă al Lyricăi Crisp, care își savura sendvișul cu vită la conservă în timp ce ședea în stânga domnișoarei Sophia. A doua, o pălărie de paie turcoaz, cu o panglică de satin lată și cu buline, încununa pletele întunecate ale Vivinei Sole, care, aflată la dreapta domnișoarei Sophia, își ținea în poală mâinile în mănuși albe, cu un aer de falsă pudoare.

–Ce zi superbă pentru curse, spuse Lyrica.

La cei o sută treizeci și șase de ani ai ei, era cea mai tânără dintre Bătrânii Zhsmaelim. Își șterse o urmă de muștar din colțul gurii.

–Vă vine să credeți că e prima dată când vin la curse?

Respect pentru Gura! și uieră Sophia.

Lyrice era o neghioabă. Cursa de cai nu constituia decât pretextul unei întâlniri clandestine a unor minți strălucite. Și ce dacă celelalte minți luminate nu sosiseră încă? Aveau să apară pe acest teren absolut neutru, indicat în invitația tipărită cu auriu, pe care Sophia o primise de la un necunoscut. Ceilalți aveau să sosească imediat și să le propună un plan de atac. Cel puțin, așa spera.

–Fermecătoare zi, fermecător sport, comentă sec Vivina. Păcat că armăsarul nostru nu aleargă în cercuri ușoare, ca mânjii ăia. Nu-i așa, Sophia? Greu de pariat pe ce loc va încheia cursa nobila Lucinda.

–Am zis „Șșșt!“, i-o tăie scurt Sophia, în șoaptă. Mușcă-ți limba aia afurisită. Sunt spioni peste tot.

–Ești paranoică, spuse Vivina, făcând-o pe Lyrica să chibzotească zgomotos.

–Măcar sunt aici, replică Sophia.

Cândva erau mai mulți Bătrâni la conducerea sectei Zhsmaelimilor – vreo douăzeci și cinci. Un grup de muritori, altul de nemuritori și câțiva transeterni, precum Sophia. O axă a cunoașterii, pasiunii și credinței, al cărei singur țel era să readucă lumea la armonia ei prelapsariană, la acel moment scurt de măreție de dinaintea căderii îngerilor. *La bine și la rău.*

Așa scria, negru pe alb, în codul pe care îl întocmiseră împreună și pe care îl semnase fiecare: *La bine și la rău.*

Pentru că lucrurile puteau evolua în oricare dintre aceste două direcții. Orice monedă are un avers și un revers. Cap și pajură. Lumină și întuneric. Dumnezeu și...

Ei bine, nu era vina Sophiei că ceilalți Bătrâni nu se pregătiseră pentru ambele variante. Dar trebuia să poarte această cruce ori de câte ori îi trimiteau, pe rând, preavizul retragerii lor prin poștă. *Scopurile tale devin tot mai întunecate.*

Sau: *Standardele organizației au decăzut. Sau: Bătrânii s-au îndepărtat prea mult de codul inițial.* Primul val de scrisori sosise, după cum era de așteptat, la o săptămână după incidentul cu copila Pennyweather. Nu puteau suporta moartea unui copilăș lipsit de însemnătate, susținuseră ei. Un singur moment de neatenție în mânăuirea pumnalului și, brusc, Bătrânii dădeau bir cu fugiții, temându-se cu toții de mânia Balanței.

Niște lași.

Sophia nu se temea de Balanță. Misiunea lor era să-i elibereze pe cei decăzuți, nu pe cei drepți. Pe îngerii pământeni, precum Roland Sparks și Arriane Alter. Erai liber să pendulezi un pic, atâta timp cât nu trădai Raiul. Era chiar o necesitate, în vremuri disperate. Ochii Sophiei aproape că deveniseră sașii tot citind scuzele lamentabile ale celorlalți Bătrâni. Dar, chiar dacă și i-ar fi dorit pe dezertori înapoi, ceea ce nu era cazul, nu se mai putea face nimic.

Sophia Bliss, bibliotecara școlii, care fusese simplă secretară în comitetul Zhsmaelim, era acum una dintre reprezentantele de vârf ale Bătrânilor. Mai rămăseseră doisprezece, dintre care nouă nu erau de încredere.

Așa se face că toate trei se aflau astăzi aici, cu pălăriile lor pastel imense, prefăcându-se că pariază la cursă. Și așteptând. Decăzuseră într-un mod jalnic.

Cursa se încheiase. Un difuzor hârâit anunța câștigătorii și pronosticurile pentru următoarea cursă. În jurul lor, oameni cumsecade și bețivi deopotrivă ovaționau sau se prăbușeau pe scaune.

O fată cam de nouăsprezece ani, cu părul platinat prins în coadă, cu un trenchi maro și ochelari de soare întunecați și cu lentile groase urcă încet treptele de aluminiu spre Bătrâne.

Sophia simți că se sufocă. Ce căuta ea acolo?

Era aproape imposibil să își dea seama în ce direcție privea fata, iar Sophia se străduia din răspuțeri să nu se

holbeze la ea. Nu că ar fi contat, deoarece fata oricum nu ar fi putut să o vadă. Era oarbă. Dar apoi...

Proscrisa o salută pe Sophia cu o înclinare a capului. O, da, prostănacii ăștia puteau vedea focul din sufletul cuiva. Al Sophiei era stins, dar forța ei vitală trebuie să fi fost totuși evidentă.

Fata se așează pe rândul gol din fața Bătrânelor, privind spre stadion și răsfoind un pliant cu pronosticuri de cinci dolari, pe care ochii ei orbi oricum n-aveau cum să-l citească.

– Bună.

Vocea Proscrisei era monotonă. Nu se întoarce.

– Chiar nu-mi dau seama ce cauți aici, spuse domnișoara Sophia. În Kentucky era o zi umedă de noiembrie, dar pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație strălucitoare. Colaborarea noastră s-a încheiat în ziua în care cohortele voastre nu au reușit să o recupereze pe fată. Iar pălăvrăgeala acră a celui care-și spune Phillip nu o să ne convingă să ne răzgândim. Sophia se aplecă mai aproape de fată și își încreți nasul. Toți știu că Proscrișii nu sunt de încredere.

– Nu suntem aici să tratăm cu voi, spuse Proscrisa privind drept în față. N-ați fost decât un mijloc prin care ne-am apropiat de Lucinda. Nu ne-a interesat și nu ne interesează nici acum să „colaborăm” cu voi.

– Nimeni nu mai dă vreun ban pe organizația voastră, acum.

Se auziră pași în tribună.

Băiatul era înalt și mlădios, avea capul ras și purta un trenchi ca al fetei. Găsise ochelarii din plastic ieftin la drogherie, lângă raftul cu baterii.

Phillip își croi drum în tribună lângă Lyrica Crisp. La fel ca Proscrisa, nu se întoarce spre ele în timp ce rosti:

– Nu mă miră să te găsesc aici, Sophia. Băiatul își coborî ochelarii de soare pe nas, arătându-și ochii albi și goi. Sunt doar dezamăgit că nu te-ai gândit să mă anunți că ai fost și tu invitată.

Lyrica tresări la vederea acelor globi albi siniștri din spatele ochelarilor. Chiar și Vivina își pierdu calmul și se trase înapoi. Sophia fierbea pe dinăuntru.

Proscrisa ridică o invitație aurie, aceeași pe care o primise și Sophia, ținând-o între degete.

– Am primit asta.

Numai că „asta“ părea scrisă în Braille. Sophia se întinse spre invitație ca să se asigure, dar aceasta dispăru, printr-o mișcare rapidă, înapoi în buzunarul de la trenți al fetei.

– Ascultați aici, derbedeilor! V-am însemnat săgețile cu emblema Bătrânilor. Lucrați pentru *mine*!

– Greșit, răspunse Phillip. Proscrișii lucrează pe cont propriu.

Sophia îl privea cum își întinde ușor gâtul, prefăcându-se că urmărește un cal pe hipodrom. Dintotdeauna i s-a părut sinistru felul cum dădeau impresia că pot să vadă, când toată lumea știa că *el* îi orbise pocnind din degete.

– Păcat că v-ați descurcat așa de jalnic când a fost vorba s-o prindeți. Sophia simți cum vocea i se ridică mai mult decât ar fi trebuit, atrăgând privirile unui cuplu în vârstă, care traversa tribuna. Era vorba să cooperăm, șuierea ea, să o urmărim, iar voi ați dat greș.

– Nu ar fi avut nici o importanță.

– Poftim?

– Tot s-ar fi pierdut în timp. Țăsta a fost destinul ei dintotdeauna. Iar Bătrânii ar fi continuat să se agațe de un fir de ață. Țăsta este destinul vostru.

Îi venea să sară la el, să-l strângă de gât până i-ar fi scos ochii ăia albi, imenși, din orbite. Pumnalul îi ardea poșeta din piele de vițel ca un fier încins. Măcar dacă ar fi fost o săgeată. Sophia se ridică de pe scaun, când auzi o voce în spatele lor.

– Vă rog să luați loc, tună vocea. Întâlnirea începe, oficial, acum.

Vocea. A știut imediat cui îi aparținea. Calmă și plină de autoritate. Impunea o smerenie desăvârșită. Făcea tribuna să se cutremure.

Muritorii din apropiere nu sesizară nimic, dar un val de căldură invadă ceafa Sophiei, răspândindu-i-se prin tot corpul și amortind-o. Nu era o frică obișnuită. Era o groază paralizantă, care-i făcea stomacul să se strângă. Îndrăzneala să se întoarcă?

Văzu, la o privire cât se poate de discretă cu coada ochiului, un bărbat într-un costum negru, care îi venea ca turnat. Părul negru tuns scurt îi era acoperit de o pălărie neagră. Chipul lui bonom și plăcut nu ieșea în evidență cu nimic. Era proaspăt ras, avea nasul drept și ochi căprui, ce păreau familiari. Cu toate acestea, domnișoara Sophia nu-l mai văzuse niciodată. Dar știa cine este, până în măduva oaselor.

–Unde e Cam? întrebă vocea din spatele lor. I s-a trimis o invitație.

–Probabil se joacă de-a Dumnezeu în rândul mesagerilor, ca toți ceilalți de teapa lui, îi scăpă Lyricăi.

Sophia o înghionti.

–Ai spus că se joacă de-a Dumnezeu?

Căuta cuvinte care să dreagă o asemenea gafă.

–Unii au urmat-o pe Lucinda înapoi în timp, spuse, în cele din urmă, inclusiv doi nefilimi. Nu știm sigur dacă au mai fost și alții.

–Pot să întreb de ce nu s-a hotărât nici unul dintre voi să pornească pe urmele ei? întrebă vocea, devenită brusc ca de gheață.

Sophia se chinui să înghită și să respire. Panica îi paraliza chiar și instinctul de a se mișca.

–Nu putem chiar să... Ei bine, ne lipsește puterea de a...

Proscrisa i-o reteză scurt:

–Proscripții sunt pe cale de a...

–Liniște! porunci vocea. Scutiți-mă de scuzele voastre. Ele nu mai contează, la fel cum nu mai contați nici voi.

Grupul se cufundă în tăcere o bună bucată de timp. Era cumplit să n-aibă idee cum să-i facă pe plac. Când, în sfârșit, vorbi, vocea bărbatului devenise mai blândă, dar suna la fel de sumbru.

– Sunt prea multe în joc. Nu mai pot lăsa nimic la voia întâmplării.

Urmă o pauză. Apoi spuse, domol:

– A sosit timpul să mă ocup personal de această problemă.

Sophia își ținu respirația pentru a-și ascunde groaza. Cu toate astea, nu-și putea controla tremurul corpului. Implicarea lui directă era, la drept vorbind, perspectiva cea mai înfiorătoare. Nu se putea imagina făcând echipă cu *el* ca să...

– Voi, ceilalți, vă veți ține departe, spuse el. Asta-i tot.

– Dar...

A fost un accident, însă cuvântul îi scăpă Sophiei printre buze. Nu putea să-l mai retragă. Era vorba despre toată munca ei de zeci de ani, despre toate planurile. Planurile ei!

Urmă un urlet prelung, care făcu pământul să se cutremure.

Răsună pe tot cuprinsul tribunei, părând să facă înconjurul întregii piste de curse, într-o fracțiune de secundă.

Sophia se făcu mică. Zgomotul părea să explodeze înăuntrul ei, croindu-și drum prin piele, până în cele mai adânci străfunduri. Simțea cum inima i se frânge în bucăți.

Lyrice și Vivina se lipiră de ea, cu ochii închiși. Chiar și Proscrișii tremurau.

Tocmai când Sophia credea că sunetul nu avea să înceteze vreodată, că avea să-i aducă sfârșitul, urletul lui se frânse într-o tăcere deplină.

Numai pentru o clipă. Destul cât să aibă răgazul să privească în jur și să observe că ceilalți oameni care urmăreau cursa nu auziseră nimic.

– Implicarea ta în această misiune s-a încheiat, șopti în urechea ei. Nu îndrăzni să-mi stai în cale!

Respect pentru oameni și cărți

Jos de tot, se auzi o nouă împușcătură. Poarta largă se deschise din nou cu zgomot. Numai că, de data aceasta, tropăitul copitelor în nisip aproape nu se mai auzea, întocmai ca ploaia ușoară alunecând pe bolta copacilor. Silueta din spatele lor dispăruse înainte de trecerea liniei de start, lăsând doar urme de copite, negre ca tăciunii, arzând pe scândurile tribunei.

CAPITOULUL I

ÎN BĂTAIA PUȘTII

MOSCOVA, 15 OCTOMBRIE 1941

Lucinda!

Vocile o găsiră în întunericul tulbure.

Întoarce-te!

Stai!

Își continuă drumul fără să le ia în seamă. Numele ei ricoșa în zidurile umbroase ale mesagerului și se întorcea în valuri de căldură vâscoase, care i se lipeau de piele. Să fi fost vocea lui Daniel sau a lui Cam? A lui Arriane sau a lui Gabbe? Oare Roland era cel care o ruga să se întoarcă sau Miles?

Chemările deveniră tot mai greu de deosebit, până ce Lucindei îi fu imposibil să mai facă vreo diferență între cele bine intenționate și cele malefice, între prieteni și dușmani. Ar fi trebuit să-i fie mai ușor să le distingă, dar nimic nu mai era simplu acum. Tot ceea ce înainte fusese împărțit în negru și alb devenise dintr-odată cenușiu.

Bineînțeles, ambele tabere erau de acord asupra unui lucru: cu toții voiau să o smulgă din mâinile mesagerului. Pentru propria ei siguranță, pretindeau ei.

Nu, mulțumesc. Nu acum.

Nu după ce distruseră curtea părinților ei, transformând-o într-unul dintre câmpurile lor de luptă. Nu își putea aminti chipurile părinților ei fără să-și dorească să se

întoarce. Nu că va ști vreodată cum să se întoarcă din îmbrățișarea unui mesager. În plus, era prea târziu. Cam încercase să o omoare. Sau să omoare ceva ce credea că era ea. Iar Miles o salvase, dar nici măcar detaliul ăsta nu era chiar atât de simplu. Fusese în stare să-i arunce reflexia tocmai pentru că ținea *prea* mult la ea.

Dar Daniel? Ținea la ea suficient de mult? Nu-și dădea seama.

În final, când Proscrisul se apropiase de ea, Daniel și ceilalți se zgâiseră la ea de parcă *le-ar fi datorat* ceva. *Ești poarta noastră spre Rai*, îi spusese Proscrisul. *Prețul*. Ce-o fi vrut să spună? Până acum două săptămâni, nici n-avusese habar de existența Proscrișilor. Și totuși, voiau ceva de la ea – suficient de mult, încât să se lupte cu Daniel pentru acel lucru. Trebuie să fi avut legătură cu blestemul care o tot făcea pe Luce să se reîncarneze, viață după viață. Dar ce credeau ei că putea face Luce?

Oare răspunsul era îngropat pe undeva pe aici?

Stomacul i se zvârcoli în timp ce se rostogolea inconștientă prin umbra rece, în hăul mesagerului întunecat.

Luce...

Vocile începură să pălească și să se audă tot mai slab. Curând, deveniră simple șoapte. Ca și cum se dăduseră bătute. Până când se făcură din nou auzite, și mai puternic de data aceasta. Mai puternic și mai clar.

Luce...

„Nu.“ Își ținu ochii strâns închiși, în încercarea de a le bloca.

Lucinda...

Lucy...

Lucia...

Lușka...

Îi era frig, era obosită și nu mai voia să le audă. Măcar de data asta își dorea să fie lăsată în pace.

Lușka! Lușka! Lușka!

Tălpile ei se lovira puternic de ceva. Ceva foarte, foarte rece. Simțea pământul sub picioare. Știa că nu se mai rostogolește, deși nu vedea nimic altceva în fața ei, prin pătura de întuneric. Apoi privi spre tenișii ei Converse și înghiți în sec. Erau înfipti într-o pătură de zăpadă care-i ajungea până la mijlocul gambelor. Răcoarea umedă cu care se obișnuise în tunelul umbros prin care călătorise în trecut, părăsind curtea casei, se transformase în ceva furtunos și extrem de înghețat.

Prima oară când Luce trecuse printr-un mesager, din camera ei de cămin din Shoreline și până în Las Vegas, fusese însoțită de prietenii ei, Shelby și Miles. La capătul tunelului se loviseră de o barieră: o perdea umbroasă și întunecată, care îi despărțea de oraș. Pentru că Miles era singurul care citise textele despre trecere, începuse să lovească mesagerul cu mișcări circulare, până când umbra neagră și turbure se risipise. Luce nu știuse până acum că rezolvase, de fapt, o problemă. De data asta, nu mai era nici o barieră. Probabil pentru că acum călătorea singură, printr-un mesager supus voinței sale aprige. Dar era atât de simplu să ieși. Aproape prea simplu. Vălul de întuneric se risipi. O adiere de gheață o izbi, amorțindu-i genunchii. Pieptul îi înțepenise de frig, iar ochii îi lăcrimau de la vântul care se pornise brusc și tăios.

Unde se afla? Deja regreta saltul disperat în timp. Da, avusese nevoie de o evadare și da, dorise să dea de urma trecutului ei, să își vindece identitățile anterioare de toată durerea, să înțeleagă ce fel de iubire trăise cu Daniel în toate acele vieți. Să o simtă în loc să i se vorbească despre ea. Să înțeleagă, iar apoi să îndepărteze blestemul aruncat asupra ei și asupra lui Daniel. Dar nu în felul acesta – înghețată, singură și complet nepregătită pentru locul și timpul în care se trezise acum.

O stradă înzăpezită se întindea înaintea ochilor ei, iar clădirile albe erau acoperite de un cer cenușiu de oțel. Auzi